Slavery in Kerala.

(By the Rev. W. S. Hunt.)

The Greek ambassador Megasthenes, who was sent to India about 2,200 years ago, numbered among this land's attractive features the absence of salvery. But was he right in doing so? Was there *no* salvery in India then? Does it not date back before the beginnings of history? Perhaps the statement was true of the part of Chandra Gupta's domains that Megasthenes knew. Or perhaps slavery existed, but he did not recognise it as such.

A slave is described in *The Oxford English Dictionary* edited by Sir James Murray, as—

"One who is the property of, and entirely subject to, another person, whether by capture, purchase, or birth; a servant completely divested of freedom and personal rights."

A serf is described in the above as—

"A person in a condition of servitude or modified slavery, distinguished from what is properly called 'slavery' in that the services due to the master, and his power of disposal of his 'serf,' are more or less limited by law or custom."

"One of a class of labourers bound to, and transferred with the soil."—*Pocket Oxford Dictionary*.

Predial means "(of slaves) attached to the land," & *agrestic* means "rural, rustic." The expressions "predial slaves" & "agrestic serfs," though the latter may savour of tautology, apply exactly to those whom my predecessors in the first half of the last century used to call "the slave castes" though they were outcastes. The Rev. George Matthan, writing of them in 1850, said, 'Their persons are entirely at the disposal of their masters by whom they are bought & sold like cattle & are often worse treated. The owners had formerly the power to flog & enchain them, & in some cases to maim them, or even to deprive them of their lives. Though these cruelties are not now sanctioned by law their condition does not, in a practical view, appear to be improved as they have no means to get legal redress... ..The slaves are, of course, paid in kind. They are also entitled to certain portions of the produce of their labour which, in a great measure, make up for the low rate of their wages. They are valued differently in different places. The price of an able-bodied slave in the low country, where the wages (in kind) are comparatively high, is not more than Rs. 6 (= 12 shillings). In Mallappalli it comes to nearly Rs. 8 & in places nearer the hills it rises considerably higher, even to double that amount. The children of slaves do not belong to the father's master, but are the property of the mother's owner. In some places, however, the father is allowed a right to one child, which of course is the property of his master .....A great landlord in a neighbouring village has nearly 20? of them daily employed on his farms while three times that number are let out on rent to inferior farmers."

The slaves were literally, as the Pocket Dictionary says, attached to the soil & transferred with it. If a piece of land changed hands the slaves attached to it ceased to belong to the former owner & became the property of the purchaser. The following document touching such a transaction is from the Rev. E. V. John's little Malayalam "History of the Anglican Church in Travancore & Cochin."

൧൦൧൦-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം ൧൭-നു ഗോ
വിന്ദപുരം ദേശത്തു ശീരിട്ടമണ്ണു് ഇരവി പര
മേശ്വരൻ എന്നാതിക്കൽ തൊമ്മൻ വക്കി
ക്കു് എഴുതികൊടുത്ത അത്ഥ പററുചീട്ടി
ആവിതു: ഇരവി പരമേശ്വരൻ തന്ന അടി
യാത്തു് മണലി ഇല്ലം പുലയാറം വകയിൽ
നാലാത്തു മാണി പെററ മക്കളിൽ അഴുതി
എന്ന പുലയനേയും മാണി എന്ന പുലക്കി
ടാത്തിയേയും കൂടെ ഉളശ കരയിൽ എന്നാ
തിക്കൽ തൊമ്മൻ വക്കിക്കു് കാരാഴ്മ എഴു
തി കൊടുത്ത വകെക്കു തടസ്സത്തു കണ്ടു നി
ശ്ചയിച്ച പടി വിലയുള്ള ചക്രം ൩൦൧ ഉം
നാളത്തു തൊമ്മൻ വക്കി വശം രൊക്കം പ
ററി കൊണ്ടു അത്ഥപററിശീട്ടി എഴുതി
കൊടുത്താൽ ഇരവി പരമേശ്വരൻ—ഇതി
നു സാക്ഷി ഉളശ കരയിൽ ഇടപ്പറമ്പത്തു
രാമൻ കേശവനും, പുളിക്കപ്പറമ്പിൽ ഇട്ടി
ഇട്ടിയും. . . . .

When the property known as Munro Island was granted to the C. M. S. by the Travancore Sirkar in 1819 (it has just been re-conveyed to the Government) a hundred slaves were given with it. One of the missionaries wrote home to England concerning them, "I cannot but indulge the hope that ere long they will possess the noblest freedom." He meant, no doubt, that they might become Christians and enter into "the liberty wherewith Christ hath made us free." But the idea of being slave-owners irked the consciences of the missionaries, men who had witnessed Wilberforce's anti-slave-trade campaign and had probably participated in it. They tried, therefore, to free their slaves, but met with such serious opposition and so many difficulties that twenty-five years elapsed before they could do so. On a certain day in March, 1835, the Rev. Joseph Peet went to the Island and gave to the head of each slave family a copy of the following document.

"We, the undersigned, acting as trustees "of Munro Island, do hereby declare that..... "............ who has hitherto been a slave of "the soil, is from this time liberated by us "and made a free man, and that his wife and "offspring are wholly and forever free and are "regarded by us only as hired servants, and "that no one has any right to bring them "into servitude again. At the same time, we "declare that we do not consider ourselves "as released from any just claim which he "or his wife or offspring may have upon "us according to custom, privilege or law "in consequence of their having been slaves.

"Benj. Bailey
"Josh Peet"

"8th March, 1835"

In this they anticipated the action of the Sirkar by twenty years.

In 1839 Baron d'Albedhyll put forward "a plan for the emancipation and education of the children of slaves in Cochin and Travancore," the method eventually adopted. In 1853 the Raja of Travancore issued a proclamation setting free the future offspring of Government slaves and in June 1855 all Government slaves were emancipated. The Raja of Cochin followed this example a few years later.

It was not easy to persuade either Government to take this step. In his "Reminiscences of Life and Sport in Southern India," Col. Heber Drury, who had been Assistant Resident, wrote, "The Resident has been for some time taking measures for abolishing slavery in Travancore and with this view he pointed out to the Rajah, among other forcible arguments the esteem he would be held n, not only by his neighbouring States, but

even in Europe and other parts of the world. 'True,' agreed the Prince, but the landed proprietors do not wish it and I could never do anything that was not agreeable to all my subjects. 'But,' replied the Resident, 'they will incur no loss. My desire is to free the next generation and to emancipate children yet unborn, an act which I am sure your Highness will approve of. It is hardly fair that any child before it can distinguish right from wrong should be born and live in slavery without a choice.' 'Most assuredly', rejoined the Prince, 'and, as far as I am concerned, I should wish to abolish the practice at once. But it has never been done before and I should not like to make any alteration myself in the existing state of affairs.' After a little pressure from the higher anthorities the blot of slavery was wiped out."

More than seventy years have, therefore, passed since slavery ceased in Kerala. Yet we find quite a recent writer (S. Subbarama Aiyar, "Economic Life in a Malabar Village," 1925) saying, "One peculiar feature of agricultural labour in .....Malabar is the existence of a class of semi-slaves. From time immemorial they were slaves under law as well as in fact...... they are even now agricultural serfs attached to their masters' soil and actually transferred to the buyer of land to which they are attached. They are often lent out for service to another for a small *pattam*, or rent, by the master. This is however, legally prohibited, but persists in certain out of the way places." They "are mere agricultural workers and have no sort of proprietorship in the land. They regard themselves as their masters' property...... They behave well, are obedient, honest and loyal to their masters, very earnest about their work, but are completely illiterate." This refers to conditions in the northern part of Cochin State and does not apply in its entirety to other parts of Kerala. The trait of loyalty to their masters, i. e., to the hereditary tampuran (തമ്പുരാൻ) is often marked and sometimes survives in those who have long ceased to be in the relation of master and servant. I know a middle-aged Christian teacher, whose father and grandfather were also Christians, who, with members of his family, pays at least one visit a year to the family whom his ancestors served, or to whom they belonged, though the old relationship ceased two generations ago and the teacher lives and works far away from the tampuran's family. This attachment is obviously a deeply ingrained thing, surviving as it does even change of religion. Very large numbers of those whose forebears were slaves have become Christians. It is computed that there must be 150,000 distributed among various Christian bodies in Kerala.

It will have been noticed that the writer just quoted, Mr. Subbarama Aiyar, speaks of slavery having existed in Kerala from time immemorial, which must surely mean further back than 300 B. C., when Megasthenes said that there were no slaves in Indi. The writers of the Travancore and Cochin Manuals also speak of the system as dating "from time immemorial". The usual theory of its origin is that, when the Aryans or, possibly, the Dravidians—swarmed into India they encountered races different from themselves in colour, culture and other respects, between whom and themselves an impassable barrier, one that would render contact impossible throughout all ages, must (they, in course of time, decided) be set up. The barrier was that of untouchability and enslavement. This was a course taken by

other conquering races at various epochs in the world's history, viz.. enslavement of inferior races. Attributing polluting power to the inferior race was the distinctively Indian addition, though other races (e.g., the Jews and ? the ancient Egyptians) have regarded those who are not of their own race or religion as polluting.

European travellers who came to India in the Middle Ages mention the slaves and remark on the rigour with which untouchability was imposed. Varthema, who drifted into Malabar in 1505, describes how the slave people never used the highways, but slunk along through marsh and bush, shouting to warn caste-people of their presence—as they still do in some out-of-the-way parts. "Should they not be crying out." he writes, "and any Nayar be going that way and see their fruits [? footprints] or meet any of them, these Nayars may kill them without punishment." And Barbosa, who came a little later, says that, if one "were by any misfortune to touch a Nayar lady, her relations would immediately kill her, and him, and all his relations. And if a Nayar, in ordering work to be done by peasants [i.e.. predial slaves] or in buying anything, should accidentally touch a peasant he could not re-enter his own house without first washing himself and then changing his clothes." The Abbe Dubois, at the close of the eighteenth century, gave a detailed description of the Malabar slaves, whom he calls "Pariahs," though obviously dealing with other sections besides the Sambhavar. He also says that "this proprietary right and this system of serfdom have existed from the remotest times." He proceeds "if one of these serfs escapes and takes service under another master his real master can recover him anywhere as his own property.........It is by no means uncommon to see a debtor who is unable to pay his debts in hard cash satisfy his creditors by handing over to them a number of his slaves. The price of these is not exorbitant. A male still young enough to work will fetch three rupees and a hundred seers of rice, which is about the value of a bullock. But the landed proprietors do not usually sell their slaves except in cases of great emergency. In no case have they the right to export them for sale to foreigners.........These slaves are accustomed from father to son to this state of servitude; they are nsually not unkindly treated; they have no notion of what freedom or independence means... On them the whole agricultural work of the country devolves and they have other tasks to perform which are still harder and more indispensable. Yet the contempt and aversion with which the other castes regard these unfortunate people are carried to such an excess that their presence, and in some places even their footprints, are considered sufficient to defile the whole neighbourhood."

Slavery has gone. But untouchability (തീണ്ടൽ) remains. And, although slavery has been abolished for three-quarters of a century, conditions approximating to it persist here and there in Kerala. Moreover, debt keeps in servitude many of the field labourers, who are descendants of slaves. Untouchability remains, embittering those who have received even the slightest modicum of "Education" and upon whom the modern spirit blowing where it listeth, has even for a moment breathed. It is not now, of course, so rigorous in its effects as it was. But the advance of enlightenment makes even its mildest manifestations galling to its victims. In this part of his programme one wishes the Mahatmaji "more power to his elbow."

· Interest in the subject of slaves has been reawakened recently by the revelations of Lady Simon's book on the subject and by her propaganda. Coupland's "Wilberforce" and the rather numerous studies of Abraham Lincoln that have appeared during the last few years may also have contributed to it.

—W. S. H.

Notes by T. K. Joseph.

1. *Page 275, column 2.*
......flog and enchain...maim...

See the proviso 'so as to be sold for price, bound, put in stocks, or killed' expressly added in Appendices I and II.

2. *Page 275, column. 2.*
......not now (in 1850 A. D.) sanctioned by law......

The first Royal Proclamation prohibiting slavery in Travancore was issued on 30th Kanni 1029 M. E. (A. D. 1853). Slavery was finally abolished in the State by the Royal Proclamation of 12th Mithunam 1030 M. E. (June, A. D. 1855).

3. *Page 275, column 2.*
......low rate of their wages.

I remember having in my younger days, about 35 years ago, measured out as their daily wages 6 *nalis* of paddy each to adult *pulaya* or *pariah* males, and 5 each to adult females attached to our lands. This was done at dusk after they had worked from 7. A. M. to 6 P. M. with an interval of about an hour from 2 to 3 P. M. for taking food consisting of tapioca and *conjee*. In those days one *dangali* (=4 *nalis*) of well dried paddy cost only one chakram (a little over ⅛ anna). The wages used to be placed a long distance away from those poor slaves in order that I might not be polluted by their proximity.

4. *Page 275, column. 2.*
.... the father is allowed a right to one child...........

This is technically termed *tantakkuru* (തന്തക്കൂറ്) i. e. the father's portion in some slave-sale deeds in my collection, not published here.

5. *Page 275, column. 2.*
....and transferred with it.

The earliest known mention of such a transfer of *pulayas* in Kerala is in an inscription of the 11th century A. D. from Central Travancore. Pulaya is the term used in that document. In some other parts of Kerala they are called *mulayas* (മുലയർ), and in some others *cherumar* (ചെറുമർ), which name has recently been converted into *cheramar* (ചേരമർ).

6. *Page 276, column 1.*
തന അടിയാര് should be തന്നടിയാര്, his slaves. *Adiyar*, the Malayalam word for slaves means literally those below (low people). Their owners are called *melar*, those above (high caste men).

The Malayalam word adiyar for slaves was of course inherited from Tamil. Adiyar is found in that sense ("அடித்தொழில் செய்வார்") in the ancient Tamil grammar *Tolkappiyam* assigned by various authorities to 350 B. C. (*Tamil Studies*), 2nd century A.D. (Sangam age), 8th century A. D. (Burnell), and other dates. The following lines are from that work.

அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை யில புறத்தென்மனார் புலவர்.
—பொருளதிகாரம், அகத்திணை இயல்.

നാലി ഇല്ലം is one of the several classes of Pulayas. See the Appendices for the names of some other classes

പുലയാളം, literally, impure or unclean folk.

ചക്രം ൬൱ = about Rs. 21. This is the price of an adult Pulaya and a Pulaya girl.

കൊടുത്താൽ should be കൊടുത്താൻ, he gave.

7. *Page 276, column 2.*

In 1853......a proclamation.........in June 1855 emancipated. See my note 2 *ante.*

8. *Page 277, column 2.*

.........slaves have become Christians.

Wholesale conversion of Pulayas and other low castes to Christianity began in Cochin and other places during the early Portuguese period, in the first decades of the 16th century. The several communities so converted are known by special names. The Elunuttikkar (= the Seven Hundred are described in a copper-plate document of 14th Meenam of the year 322 of the Puduvaippu era(= 22nd March, 1663 A. D.), belonging to the Paliyattachchan of Cochin, as—

(*Line 35*) . ... ..കമ്പഞ്ഞിവേലക്കാ

(*Line 36*) ട്ടു കഴിഞ്ഞ കൊട്ടത്തിരിക്കുന്ന ഏഴു നൂററി പന്തീരായിരം, കനടരായി

(*Line 37*) ചിയണ്ണുന്ന പങ്കി(= പറങ്കി) മാര്‍ കൂട്ടി കൊണ്ടുവന്ന അളുകളോടും ഒരു പു

(*Line 38*) ...ത്തിക്കയും ...(= ടെ) ചരിതം പിറന്തി ...

(The people called the Seven-Hundred who are set apart by the King of Cochin for the service of the Dutch Company.)

It is, however, a remarkable fact that the Pulayas of South Travancore had the privilege of appropriating to themselves with impunity high caste women by the simple means of throwing a small stone on the latter. How is this to be explained ? A King of South Travancore put a stop to this age-long practice by an edict of his inscribed on stone at Padmanabha puram.

In Central Travancore there is what is termed parappedi (പറപ്പേടി, the Pariah menace or fear of Pariahs from the Pandya country) during the month of Karkadagam. Women are afraid of going alone out of their houses during the parappedi season.

— T. K. J.

APPENDIX I.

Slave-sale deed of 28th Chingam, 964 M. E. (A. D. 1788) from Central Travancore. A Pulaya woman and the children to be born to her are sold so as to be sold again, bound, put in stocks, or killed if necessary. Price not stated.

കൊല്ലം ൯൱ററുമ്പതറുമാണ്ടു ചിങ്ങ [illegible] യെര്‍ വരവ്യന്ത എഴുതിയ ആധാരം [illegible] ലക്കരണമാവിതു.

വാലങ്കര തെചത്ത പുത്തൻവീട്ടിൽ കുടിരിക്കും മൂ[l. 2] തെടത്ത [illegible] ണെൻ ഇട്ടിക്ക തിരുവിള്ള ഒള്ള [illegible] ര്‍ പുലെയാരും വകെയിൽ തച്ചെന്നാ [illegible] കെയിൽ മയിലക്കരെ കളിരി പൊററ [illegible] ളിൽ പെരുമ്പറാൽ പൊലിന്ന [l. 3] [illegible] യെന്ന പെലയിയെയും അവരും [illegible] പെറും മക്കളെയും കൂടെ അന്നനാല [illegible] ണ്ട പെറും വെലമുതെലര്‍ത്തവും [illegible] യിൽ വാങ്ങിക്കൊണ്ട വെലെയാ [illegible] തികൊട്ടത് [l. 4] താൻ നാരാ [illegible] ഇട്ടി പുളിങ്കുന്നമ്മെൽ തെചത്ത [illegible] ക്കൽ വീട്ടിൽ കുടിരിക്കും കൊ [illegible] കൊല്ലത്ത അറുരാൻ വുളപ്പിന്ന.

ഈനാക്കമെ നാരായണെൻ ഇട[l. 5] ടിക്ക തിരുവെള്ള ഒള്ള തച്ചെന്നാ [illegible] യിൽ മയിലക്കരെ കളിരി പൊററ [illegible] പെരുംപെറാൽ പൊലിന്നയെന്ന [illegible] യിയെയും അവരും പെററ പെറും [illegible] യും അന്ന നാലര്‍കണ്ടപെറും [l.] [illegible] ല മൊതെലര്‍ത്തവും കയിൽ [illegible] വെലെയാരം എഴുതിച്ചുകൊണ്ടാൻ [illegible] രാൻ വുളപ്പ നാരായെണൻ ഇട്ടി [illegible] ണ്ട.

ഇമ്മാര്‍ക്കമെ ഇ ആധാരം വിക്കിൽ [illegible] ക് [l. 7] കാമാറും കെട്ടകിൽ കെട്ടാമാറും പൂട്ടകിൽ പൂട്ടാമാറും കൊല്ലുകിൽ [illegible] ക്കാമാറും തലെയും കലെയും അടക്കി [illegible]

ലെമാകെ എഴുതിക്കൊടുത്ത് [l. 6] താൻ നാരായെണെൻ ഇട്ടി പുതു അവുരാൻ വുതുപ്പിന്നു.

ഇമ്മാരക്കമെ ഈ ആളം വിക്കിൽ വെലെക്കാമാറും കെട്ടുകിൽ കെട്ടാമാറും പൂട്ടുകി[l. 9]ൽ പൂട്ടാമാറും കൊല്ലുകിൽ കൊലെക്കാമാറും തലെയും കൊലെയും അടക്കി വെലെയാകെ എഴുതിച്ചുകൊണ്ടാൻ അവുരാൻ വുതുപ്പ നാരായെ[l. 10]ണെൻ ഇട്ടിയെ കൊണ്ടു.

ഇമ്മാരക്കം കൽപ്പിചമെക്ക ഈ ആളം വെലെയൊലെക്ക അറിയും താക്കിഴി. കന്നം പെള്ളിൽ നാരായെണെൻ കൊവുന്നെനും മാതിരക്ക [l. 11] ന്നെൽ കഞ്ചാക്കൊ കഞ്ചാക്കൊയും. ഇവെരക്കെളറികെ ഇ ആളം വെലെയൊല കൈ എഴുതിയ പുല്ലെലിമണ്ണിൽ അയിപ്പ ചാക്കൊ കൈ എഴുത്തു. (ഒപ്പ്.)

(Original in Nanammonam characters on palmyra leaf. Copied by me on 21-3-1928)
— T. K. J.

APPENDIX II.

Slave-sale deed of 2nd Meenam, 968 M. E. (A. D. 1793) from Central Travancore. A Pulaya boy is sold so as to be sold again, bound, put in stocks, or killed if necessary. Price not stated.

കൊല്ലം ൯൬൮മത് മാണ്ട് മീന ഞായറ് ൨ം- എഴുതിയ ആളംവെലെയൊല കരണമാവിതു.

വാലാക്കിഴെ തെചത്ത പുത്തിത്തറെ വീട്ടിൽ കടിരിക്കം മൂത്തെടത്ത നാരാ[l. 2]യെണെൻ ഇട്ടിക്ക തിരുവില്ലമൊള്ള തന്നടിയാര് പുലെയാളം വകെയിൽ തച്ചെനാല്ല വകെയിൽ പെരുംപെറാൽ കളിരി പെററ മക്കളിൽ കറുംപെനാൽ തെവ്വത്താനന്ന ചെ[l. 3]റുപുലെയെൻ അന്ന നാലര കണ്ട പെറും വില മുതെലരത്തവും കയിൽ വാങ്ങിക്കൊണ്ട വെലെയാകെ എഴുതിക്കൊടുത്താൻ നാരായെണെൻ ഇട്ടി വാലാ[l. 4]ഴെ തെചത്തതൊപ്പിനാലിൽ വീട്ടിൽ കടിരിക്കം കൊരെക്കണിക്കൊല്ലുത്ത മാത്തുണ്ണി മാത്തുണ്ണിക്ക.

ഇമ്മാരക്കമെ നാരായെണെൻ ഇട്ടിക്ക തി[l. 5]രുവില്ല ഒള്ള തന്നടിയാര് പുലെയാളം വകെയിൽ തച്ചെനാല്ല വകെയിൽ പെരുംപെറാൽ കളിരി പെററ മക്കളിൽ കറുംപെനാൽ തെവ്വത്താനന്ന ചെറുപുലെയെൻ [l. 6] അന്നു നാലര കണ്ട പെറും വെലമൊതെലരത്തവും കയിലെ കൊടുത്ത വെലെയാകെ എഴുതിച്ചു കൊണ്ടാൻ മാത്തുണ്ണി മാത്തുണ്ണി നാരായെണെൻ ഇട്ടിയൊട:

[l. 7] ഇമ്മാരക്കമെ ഇ ആളം വിക്കിൽ വെലെക്കാമാറും കെട്ടുവികിൽ കെട്ടാമാറും പൂട്ടുകിൽ പൂട്ടാമാറും കൊല്ലുകിൽ കൊല്ലാമാറും തലെയും [l. 8] കൊലെയും അടക്കി വെലെയാകെ എഴുതികൊടുത്താൻ നാരായെണെൻ ഇട്ടി മാത്തുണ്ണി മാത്തുണ്ണിക്ക.

ഇമ്മാരക്കമെ ഇ ആളം കെട്ടു[l. 9]കിൽ കെട്ടാമാറും പൂട്ടുകിൽ പൂട്ടാമാറും കൊല്ലുകിൽ കൊലെക്കാമാറും വിക്കിൽ വെലെക്കാമാറും തലെയും കൊലെയും അടക്കി വെലെയാകെ [l. 10]എഴുതിച്ചുകൊണ്ടാൻ മാത്തുണ്ണി മാത്തുണ്ണി നാരായെണെൻ ഇട്ടിയെക്കൊണ്ടു.

ഇമ്മാരക്കമെ ഇ ആളംവെലെയൊലെക്ക അറിയും താക്കിഴി കന്നെ[l. 11]ം പെള്ളിൽ നാരായെണെൻ കൊവുതൊനും പുത്തെൻപുരെക്കൽ പെരുമാളം ചെറിയാനും. ഇവെരക്കെളറികെ ഇ ആളംവെലെയൊല കൈ എഴുതിയ അയിപ്പ ചാക്കൊ കൈഴുത്തു. (ഒപ്പ്).

(Original in Nanammonam characters on palmyra leaf. Copied by me on 23-3-1928.)
— T. K. J.

APPENDIX III.

Slave-sale deed of 1st Meenam, 974 M. E. (A. D. 1799) from Central Travancore. A Kurava woman and two of her young sons are sold so as to be sold again or killed if necessary. Price not stated. Chiravay is mentioned.

കൊല്ലം ൻ൭൭മത് മാണ്ട മീന ഞായറ°
൧നു- ൘എഴുതിയ ആറം വില ഒല കരണമാ
വിതു. വള്ളികൊട്ടു(പിറവിറത്തിൽ കളിയി
ക്കൽ വീട്ടിൽ കടിയിരിക്കം) [l. 5] കൊ
വിതൻ നാരായണെൻ തനിക്ക വില നെട്ട
മുള്ള കറവാഠ വകയിൽ കണ്ടനാടിയില്ല
ത്തിൽ (൘എളയച്ചി പെററ മക്കളിൽ കാളി
യന്ന കറത്തി൘എയും അവഠ പെററ)[l.3]മ
ക്കളിൽ ആതിച്ചനന്നാ ചെറുകറവെന്നെയും
കറുമ്പനന്നാ ചെറുകറവെന്നെയും കൂട്ട നാ
ല പെരു കടി കണ്ടപറെഞ്ഞ മെചി മൊഴി
ഒത്ത അന്ന പെറു(ം വില മു [l. 4]തെലര°
ത്തവും കൈയിൽ വാങ്ങികൊണ്ട വിക്കിൽ
വിലക്കാമാറും കൊല്ലുകിൽ കലെക്കാമാറു
വിലെയാകെ ൘എഴുതികൊട്ടുത്താൻ കൊവി
(ത്തൻ) നാരായ(ണെൻ………)[l.]പ്പി
പറവിറത്തിൽ അയിത്തല തെചത്ത കൻ
മ്മൂട്ടുംപറംപിൽ കടിയിരികം ചിറവാ
യിൽ ചത്തിവികറമർക്ക.

ഇമ്മാര°ക്കമെ വള്ളികൊട്ടു (പിറ)വി
(റത്തിയിൽ) [l. 6] കളിയിക്കൽ വീട്ടിൽ
കടിയിരിക്കം കൊവിത്തൻ നാരായണെൻ
തനിക്ക വില തെട്ടമുള്ളാ കറവാള്ള വക
യിൽ കണ്ട(നാടിയില്ലത്തിൽ ൘എ)ളയ
(ച്ചി പെററ മക്കളിൽ കാളിയെന്നാ കറത്തി
[l. 7]൘എയും അവഠ പെററ മക്കളിൽ ആ
തിച്ചനന്നാ ചെറുകറവെന്നെയും കറുംപ്പനന്ന
ചെറുകറവെന്നെയും കൂ(ടെ നാലപെരു കടി
കണ്ട പറെഞ്ഞ മെവി മൊഴി ഒത്ത അന്ന)
[l. 8]പെറും വില മുതെലറത്തവും (കൈ
യിൽ കൊട്ടത്ത വിക്കിൽ വിലെക്കാമാറും
കൊല്ലുകിൽ കലെക്കാമാ(റും വിലെയാകെ
൘എഴുതിച്ച കൊണ്ടാര°……പിറവിറത്തിയി
ൽ) [l. 9]അയിത്ത(ലതെച)ത്ത കൻമ്മൂട്ടു
(ം പറംപിൽ കടിയിരി)ക്കം ചിറവായിൽ
ചത്തിവിക്കിറമര.

ഇമ്മാ(ര°ക്കമെ കൊവിത്തൻ നാരായ
ണെൻ തനിക്ക വിലതെട്ടമുള്ള [. 1(] (ക
റവാള്ള വകെയിൽ) ൘എളയച്ചി പെററമക്ക
ളിൽ കാളിയന്നാ കറത്തി൘എയു അവഠ
പെററ മക്കളിൽ അതിച്ചനന്നാ കറവനെ
യും കറുംപനന്നാ കറവെന്നെയും കൂടടെ വി
ലെയാകെ ൘എഴുതി കൊട്ടുത്താൻ[l. 11]……
………ചി)റവായിൽ ചത്തിവികറമറുക്ക.

പ്പുരിചെ യഴുതിച്ച കൊണ്ടാൻ കൊവി
ത്തൻനാരായണെനൊ കൊണ്ട ചിറവായിൽ
ചത്തിവികറമെര.

ഇമ്മാക്കമെ ഇ ആള്ളാൽ ഒരു [l. 12](തു
ൽപ്പ)ണ്ടാകിൽ തുൽപ്പ തീറുത്ത ആളിച്ച
കൊട്ടപ്പു കൊവിതൻ നാരായണെൻ ച
ത്തിവികറമറുക്ക.

ഇമ്മാര°ക്കമെ ഇ ഠംവില ഒലക്ക അറി
വും താക്കിയും കപ്പകാട്ടു നാരായണെൻ
[l. 13](………കൊവി)ത്തൻ കിരിട്ടിണ
നം. ഇവറുകഠ ഇരുവെരുമറികെ ഇ ആ
ഠം വിലഒല കെയ്യുഴുതിയ ചിറാംപിക്കൽ
നാ[l. 14] (രായണെൻ നാരാ)യണെൻ
(കൈ ൘എഴു)ത്തു. (ഒപ്പ°.)

(Original in Nanammonam characters on palmyra leaf. Copied by me on 24—3—1928)

—T. K. J.

APPENDIX IV.

[illegible] deed of 9th Mithunam, 985 M.E. (A. D. 1810) from Central Travancore. A [illegible] woman and her children are sold so as to be sold again or killed if necessary. [illegible] not stated.

[illegible] } (തമിഴിൽ)
[illegible]

[illegible]ം ജഡ്ജി മാത്തു പൊത്തൻ (ആയ്യത്തിൽ)

[illegible] ൻവ്വരരെ മാണ്ട മിഥുന ഞായ [illegible] എഴുതിയ ആഠംവെലെയൊലക്ക [illegible]

[illegible] തൈചത്ത തുരുത്തിപ്പെള്ളിൽ വീ [illegible] ഇരിക്കം (.........................) [illegible] കൈട്ടൊമ്മാള കിഴക്കപ്പുലെയാളിൽ [illegible] വകയിൽ അഴകിയെന്ന പുലെയി [illegible] മക്കളിൽ കറുകയെന്ന പുലയിയെ [illegible] പൊററ മക്കെളെയും ക്രുടെ അ [illegible] പതികഠം നാലുപൊരു്ക്രുടെ കണ്ടു [illegible]) [l. 3] വിലയൊത്ത അന്നപൈ [illegible]വും കൈയിൽ വാങ്ങിച്ചുകൊ [illegible]കിൽ വിലെക്ക ആമ്മാറം കൊല്ലു [illegible] (ആമ്മാറം വിലെയാകെഎ [illegible]) [l. 4] അയിത്രച്ചെരി [illegible] കൈയ്യിലാലിൽ വീട്ടിൽ [illegible] മാടത്ത നാരായെണൻ രാ [illegible]

[illegible]ക്കമെ നാരായെണ്(ൻ രാമെൻ —) [l.5] കണ്ണെരാള വകയിൽ അഴകി [illegible] പുലെയിപൊററ മക്കളിൽ കറുക എ [illegible]യെയും അവെഠം പൊററ മക്കളെ [illegible] അയൽ പതികഠം നാലുപൊര് [illegible] പറെഞ്ഞ വിലയൊത്ത അന്ന [illegible])[l.6]വും കൈയിൽ കൊടുത്ത വിക്കിൽ വിലെക്ക ആമ്മാറം കൊല്ലു കിൽ കലെക്ക ആമ്മാറം തലവില അട ക്കി വിലെയാകെ എഴുതിച്ചുകൊണ്ടാൻ നാ രായെ(ണെൻ രാമെൻ).

[l.7] ഇമ്മാരു്ക്കമെ ഇ ആളെ വിലയൊ ലെക്കഅറിയും താഴു്ക്കിവെല്ലൂരു് ചെന്നൻ ചെന്നെനും കംപളപ്പെള്ളിൽ നാരായെ ണെൻ കെ(ഥളനും. ഇവരു്കഠം ഇതുവെരും അറികെ ഇ[l.8] ആഠംവെലെയൊ)ല നട വെഴുതിയ [l.9] (നാ)രായെണെൻ നാരാ യെണെൻ കൈ എഴുത്തു. (ഒപ്പു്.)

(Original in Nanammonam characters on palmyra leaf. Copied by me on 24—3—1928).

Unlike the other documents in the Appendices here the above slave-sale deed is marked as registered at the office of Mathu Pothan, Second Judge of one of the Travancore law courts, the register number being 1209. In those days Judges had also the power of registering documents.

Pothan is one of the first Christian Judges in Travancore. Mathu = Matthew; Pothan = (Philip)pose. Both are Malabar Syrian Christian names. The first half of Philippose appears as the name Peeli used in Malabar.

In the above four documents the price of the slaves is given only as the current price adjudged by four abitrators.

—T. K. Joseph.

APPENDIX V.

Document dated 1st Vaikasi, 606 M. E. (A. D. 1431) from South Travancore. Some Vellala men and Vellattis, & Pariahs and Pariah women are given as dowry, along with cows, paddy fields, and copper and bronze vessels.

கொல்லம் ௬௱௬ வைகாசி௴ ௧௨ அமாபக் கத்த ஏகாதசியும் வெள்ளிக்கிழமையும் பெற்ற

உத்திரத்து நாள் எழுதின சிதனப்பிரமாண மாவிது புறத்தாநாட்டு அன்ன நல்லூர் வளத்து வாழ்வித்தான் கேசவப் பெருமாளான கலிங்க த்தராயரேன் நாஞ்சிநாட்டு அதியனூரான அழ கியபாண்டியபுரத்து குருந்திடங்கொண்டான் கேசவப்பெருமாளான குலோத்துங்கசோழ செட்டி ...... என்பிதா ......குடுத்த சிதனமா வது. பசு உம் அன்னநல்லூர் பெரியகுளத் தில் நடுவில் மடையில் நீர்பாய்ந்து நெல்விளை யும் நிலத்தில் ந.......காலிருணையும் செம்புதாா வெண்கலம் இரண்டுபடியும், வெள்ளாண்பிள்ளை களில் வளத்திமகன் அலைவாச்சியும்......நாயி னும் நல்லிமகன் ......மகன் இணக்கியும் நாச் சிமகன் நாகனும், வெள்ளாட்டிகளில் நாச்சி மகள் பிறவியும் இவள் தங்கை பெருமியும் ஆயி மகள் நல்லியும் தேவிமகள் கர்பகமும், பறைச்சி களில் நலவிமகள் பொதுவியும் இவள் மகள் நல்லியும் பொதுவிமகன் அவச்சியும் இவள் தங்கை பொதுவியும் அவைச்சி மகள் நல்லியும், பறையரில் பொதுவிமகன் பிறவியும் அவன் தம்பி நாகனும் இவன் தம்பி சிறுநாகனும் நல் லிமகன் பிறவியும் இவன் தம்பி பெற்றானும் இவ்வினைவரையும் சிதனமாக எழுதிக்குடுத் தேன்.........

—S. D. P.

APPENDIX VI.

Slave-sale deed dated 30th Ani, 886 M. E. (A. D. 1711) from South Travancore. A Vellatti is sold for 50 kaliyugaraman fanams.

சகாத்தம் கருநா ...ன்னூல் செல்லா நின்ற கொல்லம் அாஅய்சூளு ஆனிமீ ...அமரபக்ஷத்து துவாதசியும் ஆதித்தவாரமும் வனக்காணமும் விரித்திநாமசித்தியொகமும் உரோகணிநாட் செய்த வெள்ளாட்டி ஓலைக்கா ணமாவது. நாஞ்சிநாட்டு ஆரைவாய்மொழியில் பொய்க்கலைமகள் ஆண்டிச்சிப்பிள்ளைக்கு நெடுவ ட்டு புதுக்கிராமத்தில் .... அய்யனடியானேன் வெள்ளாட்டி விலையோலைக்காணம் எழுதிக்குடுத்த பரிசாவது.நான் குருபரமுடையோனுப் ஆண்டு அனுபவித்துவருகிற...........கொள்வாருளரோ கொள்வாருளரோ என்று நான்முறைகூற இவர் கொள்வோமென்று பிற்கூறி எம்மிலிசைந்து எதிர்மொழி பிற்கூறி மறுமொழிகேட்டு...... மன்றி நிறுத்தி நாலுபேர்கூடி நகிவர் முன்பாக விலைநிச்சயித்த அன்றாடகன் வழங்கும் செம் மேனி கலியுகராமன் ... இடும். ஊசிக்காணம் உ க ஆக உடுயக. பிப்பணம் அம்பத்.......ளைத் தேகாட்டி ஏற்றி கைக்கிலவாக கொண்டு விலைற விற்று பொருள் பெற்றி விற்றுவிலைப்பிரமாணம் செய்து குடுத்தேன்..........

—S. D. P.

APPENDIX VII.

Slave-sale deed dated 14th Chithirai, 973 M. E. (A. D. 1798) from South Travancore. A Pariah woman and her son are sold for 140 kaliyugaraman fanams.

சதாப்தம் 1720 ன் மேல் காலயுக்தி வருஷம் மிதுனசனி ...மடவியாழம் நின்ற கொல்லம் 973 மாண்டு சித்திரை மாதம் 14 உ திங் ளாட்சையும் பூசநட்சத்திரமும் பூர்வபக்ஷத்து சப்தமியும் சூலநாமயோகமும் கோபுக்காண மும் பெற்ற இந்நாளில் செய்த பறைப்பெண் விலையோலைக் காணமாவது.

ஆனூரான விக்கிரமசோழபாண்டியபுரத்து ஊ காம் உடைய நயினார்தாணுமாலயப்பெருமாள்

முதலியாருக்கு பாண்டிமண்டலம் தேசத்து
[illegible] பனலூரில் இருக்கும் செட்டி
அணஞ்சபெருமாள் கரயாளன் சித்திரபுத்திர
[illegible] பறபடிமை விலேயோலே எழுதிக்கொடுத்த
[illegible]. என்காரணவன் குருபாறுடை
[illegible] ஆண்டனுபவித்துவருகிற அடிமை
[illegible], ஆளூர்புறஞ்சேரியில் கிடக்கும் பற
[illegible]நத்தி மகள் சிவனியும் அவள் புரசு
[illegible] ஆக உரு இரண்டும் கொள்வா
[illegible] கொள்வாருளரோ என்று யான் முற்
[illegible] சொன்னுவம் கொன்னுவம் என்று இவர்
[illegible] எம்மில் இசைந்து எதிர்மொழி மொ
[illegible] மறுமொழி கேட்டு தம்மில் பொருந்தி
[illegible]றில் ஏற்றி நாலுபேர் நடுவர் முன்
[illegible] [illegible]ச்சபிச்ச விலேப்பொருளர்த்தம்
[illegible] விளக்கும் நெல்மேனி கலியுக
[illegible] பணம் ஏசய. இப்பணம் நூற்றுநால்ப்
[illegible] [illegible]வணக்களத்தே காட்டி ஏற்றி
[illegible] கையில் ஈடேறப்பற்றிக்கொண்டு
[illegible]தாரமே சந்ததிப்பிரவேசமே விலேயாக
[illegible] [illegible]ரோடும் வார்த்துக்கொடுத்தேன் அ
[illegible]பெருமாள் கரையாளன் சித்திரபுத்திர
[illegible] [illegible]ம் உடைய நயினர் தாணுமாலயப்
[illegible] முதலியார்க்கு. இப்பரிசுவிற்ற
[illegible] இதுவே விலேயோலே யாவதாகவும்.
[illegible] வேறொரு காரணம் காணவும் காட்
[illegible] [illegible]தன்றியே ஒருக்காலாவது இருக்கா
[illegible] [illegible]வது ஓலேக்குற்றம் எழுத்துக்
குற்றம் எழுத்தாணிக்குற்றம் சொல் குற்றம்
பொருள்குற்றம் வெட்டுச்சிருக்கு வரிமாறாட்
டம்வாசகப்பிழை வரிநுழைந்தெழுதல் மற்றும்
மேல் குற்றவும் குற்றமன்றியே. இதுக்கு அறி
வும் சாக்கியும் நகரம் சிதம்பம் சுப்பிரமணி
யன் முதலியாரும் அறியும். கணக்கு பகவதி
பல்ப்பனுபனும் அறியும். மாடனடியான் நாரா
யணனும் அறியும். இவர்கள் நாலுபேருமறிய
இந்தப்பறயடிமை விலே ஓலே எழுதிக்கொடுத்
தேன் ஆணஞ்சபெருமாள் கரையாளன் சித்
திரபுத்திரனென் நகரம் உடைய நயினுன் தா
ணுமாலயப்பெருமாள் முதலியாருக்கு. இப்ப
டிக்கு அணஞ்சபெருமாள் கரையாளன் சித்தி
ரபுத்திரன் (ஒப்பு). இப்படி இவர்கள் சொல்ல
இந்தப்பறயடிமை விலேயோலே எழுதின ஆ
ளூர் தேசத்து ஊர்கணக்கு வேல் முருகன்
சிதம்பரம் (ஒப்பு).

— S. D. P.

Unlike the Malayalam documents in App. I to IV these Tamil sale-deeds in App. VI and VII are free from the 'killing clause'. It is doubtful if that clause was ever used in South Travancore and in other Tamil lands.

The sale-deeds in App. I to IV are from my collection. The 3 Tamil documents were kindly supplied by Mr. S. Desivinayagam Pillai.

—T. K. Joseph.